Náhlý odchod trapsavce Houly v roce 1989 dodnes v kruhu autorek a autorů rezonuje. Občas se v Trapsavci objeví příspěvek, který na něho odkazuje nebo se ho přímo dotýká. V loňském ročníku se zaskvěla báseň Vigilie za Houlu, která právem zvítězila v poezii oldpsavců. A malé odlehčení zase přináší slovenská povídka Šlak ma ide trafiť, i když závěrem nadnesená zásadní otázka může mnohým dlouho vrtat hlavou. Krásné čtení ***Vigilie za Houlu*** Nitre m vibrují
podivné tóny
dunících kolejí
mlýnskými kameny
rozmělněné na prášek
jemnější než dech panny
Na semaforu
přeházené stíny
místo zelené
černá barva hlíny
Po mrtvičce snů
nějak jsme si zvykli
touhy po nocích sepsané
přes tmavé kopíráky
jak zchromlé postižené
jak bezmocné mrzáky
tlačit na kolečkové židli
Ještě zbývá
posedět s kamarády u piva
rozdat všechny knihy
Dávno jsi rozdal sám sebe
své soukromé nebe
Strom vichrem nalomený
bolest půlnočního bdění
křehká třtina snění
myšlenky osamění
co zebou až do morku
Volnost darovaná psovi
místo řetězu na dvorku
Zbyla marnost
věčného hledání
zasypané rány solí
slepecké tápání
o bílé holí
Zklamání
ten neodbytný pocit
že není proč žít
že není co mít
že není co ztratit
krom sebe sama
V zrcadlech kaluží

noc černě oděná dáma
mrakem zhasíná
odraz měsíce
Právě začíná
poslední drama
Stříbrné kolejnice
duní tmou
Čas se krátí
nenažraná tlama
rychlíku R 513
Stojíš u trati
osamělý pěšák
připravený na zteč
Není jiných břehů jak
pravda a lež
Houká vlak
světa reflektorů
v temném horroru
Do prostoru
mezi pražce
uléhá postava
vzkaz v kapse
trýznivá slova
...zapomeň moje jméno
- už bylo odvezeno
K ránu
v loužích voda zledovatí
z nebe
naslouchají všichni svatí
cinkání klíčů na Václaváku
Ve větvích
u ohňů tuláků
utichl smích
v kropenkách klobouků
se slzami smíchaných
třicet stříbrných
dešťových kapek
Ze zažloutlých fotek
vzpomínky jak ptáci
na křídlech zármutku
vzlétnou klecí
k nebi a smutku *1. místo poezie Oldpsavců 2014* – **Miroslav Miky Marusjak** ***Šlak ma ide trafiť*** „Alkohol ničí mozgové bunky! Kvartálnu kvótu som si včera vyčerpal, tak heš, nepokúšať!" zašomral som si popod nos. Práve míňam račiansku krčmu. Hrdo som si nadhodil kredenc, poopravil žebradlo a s odhodlaným výrazom občana, ktorý vie svoje, vyrážam do Karpát.

„Ten pípový ogrgeň má nehorázne ceny a aj tak touto dobou tam už normálny tramp nevysmrádza." Som toho názoru, že ak má človek sám sebe čo povedať, prečo by mlčal?
„A ešte vypnúť mobil, aby neboli rečičky o masňákoch!"
Spoza obláčku na mňa žmurkol nadržaný mesiac. Pred pár hodinami prestalo chumeliť, dobre ho nakydalo. Dnes je spln, šetrím batérie. Na búdach iste nebude rušno. Cesty zrejme neprehrnú, tak trampi motoroví budú mať v dochádzkovej knihe čierny pumel, absenciu. V úvahách o nesmrteľnosti trampingu som dorazil k nášmu prameňu. Pri naberaní vody na čajíček zbadám v snehu stopy, tiahnúce sa mojim smerom.
„Žeby predsa niekto?" pokračujem v samokecoch. „Aspoň nemusím zakurovať..."
Chlapík sa tu vyzná. Použil našu skratku. Niečo má s ľavou nohou. Našľapuje na špičku a stopa je do boku rozmazaná. Nekladie nohu priamo, asi má niečo s bedrovým kĺbom. Totem ma zdraví žmurknutím. Už by som mal cítiť dym z komína. Prečo neotvoril okenice? S hlasným „Ahoj!" otváram dvere. V búde je chlad, vlhko a najmä tma. Kde sa schoval? Zažínam baterku i pod pričňu som nazrel, nikde nikto. „Tak traperi, už sme v prdeli!" trampsky si uľavujem. „Však som nič nepil! A možno práve preto?!!!" revem až mi preskočil hlas. Pootváram okná, dvere a vyrážam na prieskum. Obišiel som celú búdu. Dnu vedú, okrem mojich, len jedny stopy človeka, tak kde je neznámi? Vyparil sa?
Žiadnu paniku! Musím sa zamestnať. Nosím drevo z verandy, zakurujem. Akoby za mňa pracoval autopilot. Triesok som pripravil snáď na tri vandre. V hlave sa mi pretáčajú všetky kolieska. Ak by bol mimozemšťan, nešiel by k nám na búdu. To dá rozum. Čo všetko človek dokáže najlepšie spozná v Černobyle. Vraj v ponuke sú aj polmetrové dubáky.
Ten chlap ma fakt serie. Mám chuť mu takú výchovnú ubaliť, že by bol doživotným tulákom po hviezdach. Len nech sa ukáže!
Prikladám ako Casey Jones na lokálce svojí. Teplo a moje hrešenie zobudili plchov. Naháňajú sa po stene. „Majú štyri nohy, ten smrad len dve a nenosia kanady!" Asi sa mi mozog prehrieva. Tu pomôže len ploskačka. Uvarím si vše liečivý grog. Zrak mi utkvel na nádobe prvej pomoci s vygravírovanou domovenkou, ktorú som dostal k päťdesiatke. Žeby si osadníci robili zo mňa prču? Ale ako?
Otváram opäť dvere. Ten kurvachlap šiel len dnu. Štvrtý rozmer? Kontrolór daňového úradu? Duch? Štvorhlavý drak, ktorý žerie trampov? Čierna diera? Nebodaj stroj času? Paranormálne javy sme v škole nepreberali. Zato ruština nechýbala. Chyba! Habkám v spomienkach na filmy. Ani v knižkách pána Foglara niet o takejto záhade, hlavolame čo i len riadoček. Debil v kleci. Idiot, ako z Dostojevského, tak by som sa teraz charakterizoval. Musí to mať racionálne vysvetlenie!
Ľahnem si na spacák. Vonku začína fúkať vietor. Rozhicované kachle s rumom ma uspávajú. Meluzína šepká: „Ráno múdrejšie večera" a ja debo jej verím. Prebudil ma chlad. Slniečko provokatívne ukazuje aké máme špinavé okná. Vietor ustal, to ticho lieči, teda aspoň by malo... Niečo tu nesedí...
„Čo mi hrabe!?" Všetko je poupratované.
„Riady som včera určite neumyl!" Rýchlo pchám nohy do topánok, otváram dvere.
„Do riti! Doritíííííí ti ti."
Z búdy vedú šmatlavé stopy smerom k prameňu. Eštože nenosím strelné zbrane. Asi by som sa zahemingwayoval. Na druhej strane...
Búda je uprataná, drevo nachystané, ešus som roky nemal tak čistý...
Kto vie, možno to bol v nebi nudiaci sa skaut a odbehol si spraviť dobrý skutok.
„Vďaka brat Neviditeľný, i nabudúce!!! Zišlo by sa dreva nakálať, zima môže byť dlhá a na jar

treba vykopať novú jamu pre latrínu. To vieš, trampi len kadia a serú. Ale predtým pošli SMS-ku alebo krátky mail. Vieš, nervy." Šľak ma ide trafiť z toho, že sme včera nehodili reč. Dlhšiu dobu ma totiž kvári otázočka, že ak pri mátaní naďabí duch na sporo odetú senzi babu, môže mať erekciu? **Vladimír Timo Vrana**